

Madár János

Elárvult lobogónk

(Utassy József halálára)

Elemészt éneked teljesen,
hogy magadat öld!
Véredig cuppog – – –
– – – az anyaföld!

Kinek lelkét lángok szülték,
nem szabad rögökkel sírnia!
Lettél a tűz, tündöklő
március hűséges fia.

A tenger, a forradalom
sorsodat rengeti rég.
Kardlaptól véres ajkadat
iszonyú csöndre zárta az ég.

Minden csillag és minden
hajlongó ág becézi sorsodat.
Hiába zúgnak rettentő szelek,
elárvult lobogónk maradsz.

(2010. augusztus 27.)

Évek múlnak

Hajnalok moccanó üveglapjain
beszüremlik – – – a rés.
Mozdulatainkban meghal
egy kicsit minden ölelés. Tenyered

tenyerembe hús csöndet lehel.
Egymáshoz érő ujjaink
labirintusában – – –
évek múlnak el. Addig fölszáll

a végtelenbe és lebukik
kagylók mélyéig a Nap.
Míg megcsodálom hajad sötétjét,
reánk alvad az alkonyat.

Megdől az égbolt

Iszap és csigahéj –, a kő
múltakig tanul. Csak állunk
a parton és sírunk szótlanul.
A tenger és a tűz minket

a magasból néz. Belénk
sápad a szó, a kozmikus egész.
Holdaknak csöndes – – –
lángja ha szól. Lecsüng

a fény az éjszaka feszülő
ágairól. Roppant szálfák
könyörögnek a hegynek.
Túl a jegenyék magasán

– – – felhők dideregnek.
A csillag is – egyre hűl.
Megdől egy kicsit az égbolt,
és szívedhez menekül.

Bölcső, jászol

Bölcső, jászol. A gyermek sír és
gyászol. Aki megszült és fölnevelt,
ő volt a legdrágább kincsem.
Ezen a kilakoltatott földön kívüle

senkim sincsen. Éjszakák árva
fia vagyok. Sötét rongyokká
szakadoztak a ruhadarabok.
Szétfoszlott a jövő – – –,

a táj. Minden reményem –
elcsobog immár. A tenger
évszakot évszakra terít. Az idő
nem tömködi be éggel a sziklák

repedéseit. A megnémult kő
– – – a leggyöngébb atom.
Szólj hozzám, anyám! Mert
a csöndet már örökre hallgatom.